

STATLIGA STÖD

C 41/96 (ex NN 182/95)

Nederländerna

(97/C 112/03)

(Text av betydelse för EES)

*(Artiklarna 92—94 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen)***Meddelande från kommissionen enligt artikel 93.2 i EG-fördraget, till övriga medlemsstater och berörda parter om de statliga stöd som Nederländerna beviljat för uppförandet av en väteperoxidfabrik i Delfzijl**

Genom nedanstående brev har kommissionen informerat den nederländska regeringen om sitt beslut att inleda förfarandet.

”Efter ett klagomål har kommissionens uppmärksamhet riktats mot uppförandet av en väteperoxidfabrik i Delfzijl. Den part som framfört klagomålet påpekar att de nederländska myndigheterna subventionerar uppförandet av denna fabrik trots den strukturella överkapacitet i produktionen som den europeiska marknaden har levt med i många år.

Genom brev av den 21 februari, 24 april och 24 augusti 1995 begärde kommissionen in vissa uppgifter från de nederländska myndigheterna. Svaren på dessa brev inkom den 20 mars, 24 juli och 15 september 1995.

Ett möte om dessa stöd ägde rum i Bryssel den 19 september 1995, mellan kommissionen och företrädare för de behöriga myndigheterna. Till följd av den information som presenterades under mötet registrerades stödet 21 november 1995 i registret över ej anmälda stöd under nummer NN 182/95.

Ytterligare information från de nederländska myndigheterna inkom till kommissionen genom brev av den 9 januari och 18 april 1996. Dessutom lade den part som framfört klagomålet den 19 mars 1996 fram kompletterande uppgifter om situationen på väteperoxidmarknaden.

Företaget FMC Industrial Chemicals (Nederländerna) BV (nedan kallat FMC), dotterbolag till det amerikanska företaget FMC Corp., ansökte den 5 november 1993 om ett stöd från de nederländska myndigheterna med avseende på att uppföra en väteperoxidfabrik i Delfzijl.

Det ursprungliga projektet omfattade investeringar i byggnader och fast utrustning för [...] miljoner nederländska gulden, som skulle medge uppförandet av en fabrik där ett hundratal personer skulle anställas och som skulle ha en produktionskapacitet på 25 000 ton per år.

Produktionen skulle komma igång vid slutet av 1995 och vara avsedd för Nordeuropa.

FMC-projektet ansågs ha ett särskilt intresse för den ekonomiska utvecklingen i provinsen Groningen och i synnerhet för staden Delfzijl, med tanke på den svåra lokala ekonomiska situationen samt det faktum att det handlade om den första stora företagsetableringen sedan 1986 i regionen. De nederländska myndigheterna anförde att det förutom dessa skäl fanns stora fördelar med FMC:s etablering eftersom FMC-fabriken behövde råvaror och på så vis bidrog till en expansion för de kemiföretag som redan fanns etablerade i Delfzijl samt att vinsterna med denna etablering inte skulle begränsas till enbart kemisektorn.

Följaktligen accepterade de nederländska myndigheterna kravet från firman och beviljade den 15 mars 1994 en subvention på 25 % av de stödberättigande kostnaderna, med ett tak på [...] miljoner nederländska gulden.

Stödet skulle betalas ut med avseende på systemet 'Besluit subsidies regionale Investeringsprojecten' (IPR), som godkändes av kommissionen den 27 december 1990 (Statligt stöd N 514/90 — Nederländerna).

Under förhandlingarna om en eventuell fabriksetablering angav FMC att man planerade att uppföra en större fabrik än vad som från början var meningen.

Projektets utvidning skulle öka fabrikens kapacitet till 35 000 ton per år. FMC bedömde att de ytterligare investeringarna skulle uppgå till [...] miljoner nederländska gulden. Denna ökning av produktionskapaciteten skulle ske direkt efter FMC:s ursprungliga investering i Delfzijl

och alltså utgöra en integrerad del av investeringsprojektet.

Vid denna tidpunkt var FMC:s avsikter tillräckligt konkreta för att ett slutgiltigt beslut skulle kunna tas om denna ökning. Det löfte om subvention som FMC fick den 15 mars 1994 föreskrev följaktligen att ytterligare investeringar på maximalt omkring [...] miljoner nederländska gulden skulle kunna tas i beaktande i baskalkylen, om projektet skulle komma att växa. Den maximala subventionen skulle då uppgå till 28,75 miljoner nederländska gulden.

Med tanke på den osäkerhet som fanns om de extra investeringarna begränsades dock löftet om en subventionering till att börja med till det ursprungliga projektet på [...] miljoner nederländska gulden. FMC meddelade därefter att företaget slutgiltigt valt att genomföra det dyrare alternativet.

Förutom den direkta subventioneringen ingrep de nederländska myndigheterna i projektet på två andra sätt: a) genom beviljande av ett lån med statlig räntegaranti, och b) genom försäljning till FMC av den tomt där företaget nu har uppfört sina anläggningar.

a) Lånet

Det är i detta fall fråga om ett lån som beviljas av NOM (NV Noordelijke Ontwikkelings Maatschappij), ett statligt organ som deltar i riskprojekt som är viktiga för den ekonomiska utvecklingen i regionen.

Enligt de nederländska myndigheterna skulle FMC ha kunnat erhålla en finansiering med 4,78 % ränta i en icke nederländsk bank och till 6–7 % ränta i en nederländsk bank. För att kunna delta i projektet måste NOM alltså lägga fram konkurrenskraftiga villkor, eftersom dess stadgar inte tillåter beviljande av banklån.

NOM beslutade slutligen att bevilja ett underordnat lån på 12,5 miljoner nederländska gulden med räntesats på [...] %. Detta lån är amorteringsfritt i [...] år och skall betalas tillbaka på [...] år. Enligt de nederländska myndigheterna tog NOM dessutom också kommersiella hänsyn, eftersom de finansiella medel som beviljades FMC härrörde från dess inlåningskonto, [...].

b) Tomtförsäljningen

Den tomt som FMC förvärvade i Delfzijl har en yta på omkring 10,5 ha. Den inköptes till priset [...] nederländska gulden/m². Detta mycket låga pris beror på att tomten under lång tid sjunkit i värde, beroende på bristen på företagare som varit villiga att etablera sig på en industritomt i Delfzijl.

Vid den finansiella omstruktureringen av hamnförvaltningen i Delfzijl 1988, beslutades det att tomten i fråga skulle användas för tippning av slam. Med tanke på denna användning tilldelade kommunen tomten ett nollvärde med avseende på fastighetsskatten (onroerend Zaakbelasting – OZB), och tog inte ut någon skatt. Eftersom det sedan länge inte funnits någon intresserad köpare, beslutade tomtens förvaltare slutligen att det var mer intressant att göra sig av med tomten till det pris som FMC föreslog (i november 1993) än att behålla den och stå för underhållet.

När det gäller ett industriellt bruk av den här tomten ansåg domänförvaltningen (Dienst Domeinen) i finansministeriet därefter (i april 1994) att om tomten överläts till FMC, borde de villkor som rör tomtköp i förvaltningskonventionen som skrevs under vid den finansiella omstruktureringen av hamnförvaltningen i Delfzijl (nedan kallat konventionen, vara tillämpliga.

Inom ramen för dessa villkor har staten låtit göra en värdering av tomten. Stichting Adviesbureau onroerende Zaken, som utförde denna värdering, satte priset per m² till [...] nederländska gulden.

Väteperoxid är en produkt som i grunden är instabil. Av säkerhetsskäl finner man den på marknaden i lösningar vars koncentrationer varierar mellan 30 % och 50 %. På grund av detta är det ofta föga intressant att transportera denna produkt över långa avstånd.

Produktionsprocessen kräver avancerad teknik och det finns alltså inte mer än ett dussintal företag i hela världen som är kapabla att tillverka väteperoxid.

Den huvudsakliga användningen av denna produkt är blekning av papper som ersättning för klor, på grund av dess mindre förorenande egenskaper. Väteperoxid används också mycket inom tillverkning av rengöringsmedel.

Den klagande partens beskrivning av denna marknad skiljer sig markant från de nederländska myndigheternas.

Enligt den klagande parten råder det ingen tvekan att det fanns en överkapacitet i Västeuropa under 1994, vilket var det år då löftet om stöd gavs. Den hävdar att överkapaciteten bara långsamt kommer att försvinna efter år 2000, enligt följande tabell:

	(i 1 000 ton)			
	1994	1995	1998	2000
Kapacitet (1)	820	900	940	960
Efterfrågan	600	670	740	820

(1) Källa: klagande part, uppgifter från fackpress.

Enligt de nederländska myndigheterna däremot är situationen mycket annorlunda: marknaden för väteperoxid har ännu inte mätts och fortsätter att utvecklas i en jämn takt. Under perioden 1986–1995 växte efterfrågan på väteperoxid med omkring 8 % per år.

Under kommande år bör denna tillväxt fortsätta, vilket visse av de tabeller och kapacitetsiffror som de nederländska myndigheterna haft tillgång till, från de största producenterna i Västeuropa:

(i 1 000 ton)

	1994	1995	1996	1997	1998
Efterfrågan ⁽¹⁾	647	725	784	851	924
Kapacitet	846	885	920	1 040	1 040
90 % av kapaciteten	761	797	828	936	936

⁽¹⁾ Källa: CEFIC, uppskattningar från 1995 och framåt.

(i 1 000 ton)

	1994	1995	1996	2000
Efterfrågan ⁽¹⁾	644	685	728	927
Kapacitet	725	820	905	970
90 % av kapaciteten	652	738	815	873

⁽¹⁾ Källa: Chemsytem, 1996. Studie genomförd för den nederländska regeringens räkning.

Med tanke på att man av tekniska skäl inte under lång tid kan upprätthålla mer än 90 % av produktionskapaciteten, är det detta mått som måste användas vid en jämförelse med efterfrågan. Enligt de uppgifter som er regering lämnat kommer det att finnas en jämnvikt mellan tillgång och efterfrågan före år 2000. Om man däremot analyserar den klagande partens uppgifter, även om hänsyn tas till denna marginal på 10 %, kommer det år 2000 fortfarande att finnas en överkapacitet på omkring 5 %.

Den växande efterfrågan på väteperoxid skulle följaktligen ha fått FMC att definitivt besluta sig för att snabbt utvidga sin produktionskapacitet vid Delfzijl.

FMC borde inte vara något isolerat fall eftersom flera europeiska väteperoxidproducenter för närvarande gör investeringar med syftet att öka sina egna produktionskapaciteter, eller planerar att göra så, om man skall tro på de uppgifter som rapporteras från sektorn av de nederländska myndigheterna. Detta skulle enligt de nederländska myndigheterna vara ett bevis för att det inte finns någon överkapacitet i produktionen, eftersom de stora företag som finns på dessa marknader inte skulle göra stora investeringar på en mättad marknad.

Enligt andra uppgifter som kommissionen förfogar över, var den totala produktionskapaciteten i åtta medlemsländer av tolv under 1994, som är det sista år det finns uppgifter ifrån, 560 000 ton med en effektiv produktion på 363 500 ton, vilket ger vid handen en effektiv kapacitetsanvändning på 65 %, vilket ligger mycket under värdena i de två studier som de nederländska myndigheterna lämnade. Som en jämförelse kan nämnas att den synbara förbrukningen i samma åtta medlemsstater uppgick till 439 000 ton ⁽¹⁾.

När FMC:s anläggning i Delfzijl tas i bruk ökar den nederländska produktionskapaciteten med 20 000 ton per år till 25 000 ton. Dessutom var mellan 30 % och 40 % av den europeiska väteperoxidproduktionen (enligt uppgifter från andra källor) föremål för handel inom gemenskapen under 1994. Av denna totalsumma ligger Nederländernas andel mellan 10 % och 15 %.

I enlighet med beslutet från Europeiska gemenskapernas domstol i Italgrani-målet ⁽²⁾, skall kommissionen i händelse av nya stöd som beviljas i kraft av en ordning som redan godkänts av kommissionen, enbart kontrollera att villkoren i den ovannämnda ordningen uppfylls. Om dessa villkor uppfylls skall redovisningen av dessa stöd inte granskas. Om kommissionen däremot konstaterar att villkoren för ordningen i fråga inte uppfylls, skall den genomföra en mer djupgående granskning av bokföringen av dessa stöd.

Efter en första granskning av stöden i fråga, bedömer kommissionen av skäl som kommer att redovisas, att villkoren för ordningen 'Besluit subsidies regionale Investeringsprojecten' (Statligt stöd N 514/90 — Nederländerna) inte har uppfyllts i detta speciella fall. Följaktligen skall en mer djupgående granskning genomföras.

Kommissionen beklagar att er regering inte anmält dessa åtgärder i tillräckligt god tid för att kommissionen skulle hinna uttala sig, i enlighet med villkoren i artikel 93.3 i EG-fördraget. Genom att vidta åtgärderna i fråga innan kommissionen kunnat uttala sig i frågan har de nederländska myndigheterna gjort dem olagliga.

Enligt de nederländska myndigheterna har ett missförstånd uppstått vad gäller den maximala stödnivå som föreskrivs i ordningen 'Besluit subsidies regionale Investeringsprojecten', som godkändes av kommissionen den 27 december 1990 (Statligt stöd N 514/90 — Nederländerna).

Ordningen i fråga medger att stöd beviljas upp till 20 % av de stödberättigande kostnaderna upp till ett maximalt belopp av 18 miljoner nederländska gulden. Detta gäller för så kallade normala fall.

⁽¹⁾ Källa: SOFRES, rådet 1995.

⁽²⁾ Beslut av den 30 juni 1992, mål C-47/91, Italien mot kommissionen, samling 1992, I-4145.

När det gäller fall med högre belopp, så kallade 'större fall', som överskrider det tak som fastställs i ordningen på 18 miljoner nederländska gulden för stödberättigande kostnader, finns det en möjlighet för den behöriga ministern att överskrida det tillåtna stödbeloppet (20 % av 18 miljoner nederländska gulden). De nederländska myndigheterna har ansett att ministern kunde bevilja en högre subventionering, både vad gäller stödbeloppet och stödnivån. Det framgår att de behöriga myndigheterna har bedömt att beviljandet av en subventionering på 20 % netto till förmån för FMC var i enlighet med den ovan nämnda ordningen. I själva verket uppgick det faktiska stödet till 25 % brutto (18,2 % netto).

Kommissionen delar inte denna tolkning eftersom ordningen inte föreskriver att stödnivån kan överskridas i så kallade större fall. För övrigt framgår det av beslutet med avseende på statligt stöd N 514/90 — Nederländerna, att det handlar om en maximal stödnivå på 20 % brutto. Er regering har aldrig motsatt sig detta beslut.

FMC skulle enligt tillgängliga uppgifter vara det enda fall i vilket de godkända stödnivåerna har överskridits.

När det gäller de nederländska myndigheternas åtgärder i detta fall ser det inte ut att finnas några frågetecken när det gäller subventionens och det räntegaranterade lånets typ: det handlar om stödåtgärder. För det första åberopar de nederländska myndigheterna tillämpningen av en stödordning som godkänts av kommissionen och för det andra är det frågan om ett lån med förmånsränta som beviljas av ett offentligt organ.

Stödnivån för detta lån är 1,5 % brutto, med hänsyn tagen till lånets art och till den referensnivå som användes bör beräkningar av regionalstöd under 1994, nämligen 6,27 %. Det bör här noteras att denna referensränta befinner sig inom de gränser som FMC enligt de nederländska myndigheterna skulle ha kunnat erhålla hos en nederländsk bank: mellan 6 % och 7 %.

I fråga om priset för avyttring av tomterna anser kommissionen allmänt att värdet för en tomt som lämnas ut till försäljning av statliga myndigheter kan bestämmas med större exakthet, med hjälp av ett öppet och ovillkorligt anbudsförfarande. Vid ett sådant förfarande har de potentiella köparna möjlighet att lämna in anbud varav det bästa antas. Detta tillvägagångssätt visar också säljarens avsikt att få de bästa villkoren på marknaden⁽¹⁾.

Om myndigheterna i fråga inte använder sig av denna möjlighet anser kommissionen att marknadspriset för en tomt bör värderas av en oberoende expertbyrå, som använder sig av allmänt accepterade metoder, och som särskilt grundar sig på försäljning av jämförbara tomter som nyligen ägt rum.

I detta fall bedömer de nederländska myndigheterna att förvaltaren har gjort en bra affär med tanke på att tomtens saluvärde var i det närmaste noll på grund av ett det de senaste åren (sedan 1986) inte sålts någon industritomt i Delfzijl-regionen. På grund av bristen på köpare blev kostnaderna för tomtinvesteringar så stora att förvaltaren beslutade sig att göra sig av med tomten för en blygsam summa. Dålig kostnadseffektivitet låg till grund för detta beslut.

Enligt uppgifter som kommissionen förfogar över, sägs det i förvaltningskonventionen från 1988 som hänför sig till en finansiell omstrukturering av hamnförvaltningen i Delfzijl, att hamnförvaltningen äger tomter i Delfzijl med en yta på omkring 100 ha, som får användas enbart för tippning av slam. Om denna förvaltning använder en del av sina tomter för andra ändamål än tippning av slam, blir köpevillkoren (artikel V.2.2.g i nämnda konvention) tillämpliga och andra tomter som kan tjäna för avtippning av slam måste då eftersökas.

Enligt ovan nämnda köpevillkor kan hamnförvaltningen köpa tillbaka tomter från staten som den avyttrat till denna för ett pris motsvarande försäljningsvärdet. Detta skall beräknas på grundval av rapporten i juli 1987 från SAOZ (Stichting Adviesbureau Onroerende Zaken, som verkar vara ett oberoende organ i Rotterdam), som uppskattade det totala värdet för dessa tomter i mitten av 1987 till 100 000—150 000 nederländska gulden/ha, utan att hänsyn togs till befintlig eller framtida infrastruktur. Om hamnförvaltningen vill köpa en tomt måste staten dessutom upplysningsvis begära en värdering av nämnda tomt.

Domändeförvaltningen i finansministeriet lät SAOZ genomföra en sådan värdering i mars 1994, som med hänsyn tagen till tomtens placering (längs en järnväg och inte i närheten av något vattendrag) och till det faktum att den skulle avyttras till FMC för nästan ingenting, bedömde försäljningsvärdet till [...] nederländska gulden/m². Ministeriet instämde i denna värdering som tar hänsyn till det faktum att 'tomten nu är igenfylld och kan tjäna som industritomt', då väg- och vattenarbetena på tomten har utförts av förvaltaren.

Av ovanstående kan utläsas att hamnförvaltningen har betalat [...] nederländska gulden/m² för tomten till den nederländska staten och sålt den vidare till FMC för

⁽¹⁾ Se även kommissionens beslut av den 13 oktober 1993, EGT nr C 21, 25.1.1994 (ärendet Fresenius).

[...] nederländska gulden/m². Genom dessa omständigheter kan kommissionen anse att försäljningsvärdet för tomten i fråga är [...] nederländska gulden/m². Det är dock inte klart om kostnaden för hamnförvaltningens skyldighet, enligt överenskommelsen, att hitta en alternativ tomt för avtippning av slam har inkluderats i prisvärderingen.

Under alla omständigheter verkar avyttringen av tomten på 10,5 ha till FMC ha utgjort ett stöd på minst [...] nederländska gulden/m², det vill säga 945 000 nederländska gulden.

De nederländska myndigheterna lägger fram argumentet att tomten i brist på köpare stadigt sjunkit i värde under årens lopp. Det är sant att kommissionen tidigare har accepterat denna typ av argument (Statligt stöd C 36/92, EGT nr C 21, 25.1.1994, s. 4, 'Fresenius'). Vid detta tillfälle bedömde kommissionen att även om priset som betalades vare 10 % lägre än det av experter beräknade marknadsvärdet, hade kommunen i fråga under flera år försökt sälja tomten direkt och genom mellanhänder utan att hitta någon köpare. Kommissionen kom då fram till att dessa ansträngningar för att sälja tomten kunde liknas vid ett öppet och ovillkorligt tillvägagångssätt och att priset följaktligen motsvarade marknadsvärdet.

I föreliggande fall är det emellertid så att det säkert har sagts att ingen köpare har funnits, men det finns inget som bevisar att tomten lämnats ut för försäljning under en lång period. Dessutom verkar tomtens sjunkande värde inte bero på en brist på köpare utan på den användning som tomten var avsedd för under de senaste åren. Innan tomten började användas för avtippning av slam värderades den i själva verket under 1987 av samma experter till 10–15 nederländska gulden/m². Den aktuella värderingen för en industriell användning överensstämmer med tidigare värderingar. Kommissionen skulle eventuellt kunna acceptera att tomten sjunkit från 15 nederländska gulden/m² 1987 till 10 nederländska gulden/m² 1994.

De nederländska myndigheterna måste alltså åtminstone visa att de försökt sälja tomten i fråga, genom aktiva ansträngningar under en rimlig tid.

Den materiella bedömningen av detta ärende beror på två huvudsakliga faktorer, nämligen situationen på marknaden för väteperoxid och möjligheten för kommissionen att överskrida de gränser för stöd som föreskrivs i den ovannämnda regionala ordningen, utan att urholka den innehållsmässigt.

Vad beträffar marknadssituationen har två påståenden lagts fram för kommissionen. Enligt det ena kommer sektorns överkapacitet snabbt att försvinna och enligt det

andra kommer situationen att bestå under ganska lång tid framöver, med hänsyn tagen till utvecklingen av efterfrågan och till prognoser för nyetablering av produktionskapacitet.

I detta skede finns det bara en enda punkt där man är överens i de tre källor som citeras av er regering och av den klagande parten. År 1994, då de behöriga myndigheterna gav löfte om stödet, fanns det en överkapacitet på väteperoxidmarknaden i Västeuropa och inom gemenskapen. Dessutom ser det ut som om man vid denna tidpunkt kunde förutse att situationen skulle hålla i sig fram till år 2000, vilket motsvarar sex år räknat från löftet om stöd och fem år räknat från produktionsstarten för FMC i Delfzijl.

I en situation där efterfrågan inte är i stånd att absorbera hela produktionen, riskerar beviljandet av stöd till företag i en sektor som karaktäriseras av en hård konkurrens mellan ett litet antal stora företag, att leda till konkurrensbegränsningar som kan vara svåra att klara för de konkurrenter som inte drar fördel av dess stöd. Förbättringen av konkurrenspositionen för de företag som tar emot stödet kan sannolikt ha en så mycket större effekt då antalet företag på marknaden är litet, eftersom storleken på de nya anläggningarna med nödvändighet blir betydande (i detta fall motsvarar Delfzijl-anläggningen 4 % av gemenskapens kapacitet 1996).

Även om situationen till slut blir bättre och når fram till en jämvikt mellan tillgång och efterfrågan kan ett företag som fått stöd dessutom vara bättre rustat att klara en sådan väntan än företag som inte fått något stöd. För övrigt är det så att de övriga företag som för närvarande bygger produktionsanläggningar för väteperoxid med förväntan att efterfrågan kommer att öka, enligt tillgängliga uppgifter inte får några stöd.

I ljuset av tillgängliga uppgifter och med tanke på betydelsen av gemenskapshandeln i denna sektor, snedvrider FMC:s stöd denna handel, eller hotar att snedvrider den.

När det gäller den maximala stödnivå som kan tillåtas, är kommissionens ståndpunkt densamma som framgår av dess beslut i ärendet om statligt stöd N 514/90 — Nederländerna. I större fall, som har en särskild betydelse för den regionala utvecklingen, kan den ansvariga myndigheten öka taket för de stödberättigande kostnaderna utöver 18 miljoner nederländska gulden, men kan inte öka stödnivån, vilken ligger fast vid 20 % brutto av de stödberättigande kostnaderna.

När en del av ett stöd har beviljats och uppfyller de gränser och villkor som fastställs i den regionala ordning

som de nederländska myndigheterna återoppar, har kommissionen inga invändningar att göra när det gäller stöd som beviljas upp till det belopp som ordningen medger. Det är endast stöd som överstiger det nämnda taket som är föremål för det föreliggande beslutet.

Frågan som uppstår är om kommissionen kan överskrida de stödtak som föreskrivs i den ovannämnda ordningen, utan att urholka den innehållsmässigt. Svaret kan knappast bli positivt. I själva verket motiveras beviljandet av stödet av de svårigheter och handikapp som Delfzijl-regionen har, liksom av de positiva återverkningar som stödprojektet skulle få i regionen. Regionala hänsyn har emellertid redan tagits genom det faktum att det finns en ordning för regionalstöd och genom en stödnivå som grundas på objektiva kriterier (arbetslöshetsnivå, BNP per capita, etc.).

Det skulle inte desto mindre vara lämpligt att mer grundligt undersöka om, och i vilken mån, miljöaspekter kan berättiga ett överskridande av denna stödnivå.

Slutligen kan det stöd som FMC tagit emot och som kommissionen har haft anledning att granska, sammanfattas på följande sätt:

- Subvention: 28,75 miljoner nederländska gulden.
- Lån: 0,187 miljoner nederländska gulden.
- Tomt: 0,945 miljoner nederländska gulden.

Detta ger 29,88 miljoner gulden. Hämfört till den totala investeringen (korrigerat genom det tomtvärde som experterna angett), erhåller man en stödnivå på 25,76 brutto, vilket överskrider det maximalt tillåtna taket i IPR-ordningen med 5,76 (6,68 miljoner nederländska gulden).

I ljuset av ovanstående måste det anses att det stöd som de nederländska myndigheterna beviljat företaget FMC för etablering av en väteperoxidfabrik i Delfzijl, i den mån det överstiger den maximala tillåtna stödnivån i ordningen 'Besluit subsidies regionale Investeringsprojecten', godkänd av kommissionen den 27 december 1990 (Statligt stöd N 514/90 — Nederländerna), utgör stöd enligt artiklarna 92.1 i EG-fördraget och 61.1 i EES-avtalet. Stödet verkar inte, enligt de uppgifter som för tillfället finns tillgängliga, kunna komma i fråga för ett undantag enligt artiklarna 92.3 i EG-fördraget och 61.3 i EES-avtalet.

Följaktligen informerar kommissionen er regering om att den avser att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget med hänsyn till det stöd som beviljats FMC för uppförandet av en fabrik för framställning av väteperoxid i Delfzijl.

Inom ramen för detta förfarande uppmanas de nederländska myndigheterna att inom en månad från och med mottagandet av detta brev lägga fram sina synpunkter samt sådana upplysningar som de anser nödvändiga för en bedömning av stöden i fråga. Eftersom detta brev kommer att offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, uppmanas de nederländska myndigheterna att inom 15 arbetsdagar från och med detta brev datum meddela kommissionen om de anser att vissa delar av brevet är konfidentiella.

Kommissionen erinrar om de suspensiva villkoren i artikel 93.3 i fördraget och riktar er uppmärksamhet mot det meddelande som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* nr C 318 av den 24 november 1983, s. 3, samt mot de brev som skickades till samtliga medlemsstater den 4 mars 1991 och den 22 februari och 30 maj 1995, vilka påminde om att alla stöd som beviljas utan laglig grund kan komma att behöva återbetalas.

Dessutom ber kommissionen er regering om att så snart som möjligt informera det berörda företaget om att förfarandet har inletts och om det faktum att det skulle kunna bli skyldigt att återbetala hela det stöd som betalats ut utan laglig grund.

Ett eventuellt negativt beslut om dessa stöd medför i princip att de företag som fått stöden skall betala tillbaka dem, enligt den franska lagstiftningens förfaranden och bestämmelser, med räntor som är baserade på den referenssats som används vid beräkning av regionalstöd och som börjar löpa den dag då stödet beviljades."

Kommissionen uppmanar övriga medlemsstater och berörda parter att lägga fram sina synpunkter inom en månad från och med dagen för detta offentliggörande till följande adress:

Europeiska gemenskapernas kommission
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 BRYSEL

Dessa synpunkter kommer att framföras till den nederländska regeringen.